

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van N.V. te Z, tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de Directe Belastingen te Zwolle van 24 Maart 1949 in zake den aan belanghebbende opgelegden aanslag in de vennootschapsbelasting over het jaar 1945;

Gezien de stukken;

Overwegende dat belanghebbende heeft aangegeven, dat haar winst over het jaar 1945 heeft bedragen f.20.759,55, doch de Inspecteur op de winstberekening van belang hebbende een aantal correcties heeft aangebracht en bij het opleggen van den aanslag is uitgegaan van een winst van f.33.334,15; dat na vruchteloze reclame belanghebbende zich heeft gewend tot den Raad van Beroep en, voor zover in cassatie van belang is, als grief heeft aangevoerd, dat de Inspecteur de winst onjuist heeft bepaald door daarbij buiten beschouwing te laten het door belanghebbende in 1945 geleden verlies ter zake van een garentransactie;

dat de Raad van Beroep hieromtrent heeft overwogen:

"dat vaststaat, dat X in 1944 van een zekere C te Z een partij garens kocht voor plus minus f.14000.-;

dat deze transactie bij de aankoop niet in de boeken van appellante werd verwerkt; dat X die garens verborg in een dichtgemetselde kelder onder de fabriek van appellante;

dat in Mei 1945 die partij garens als zijnde van diefstal of van Joods bezit afkomstig in beslag genomen en niet teruggegeven is; dat aan X in verband met die zaak een boete van f.3000.- werd opgelegd; dat daarna deze transactie in de boeken van appellante is verwerkt met het gevolg dat het daarop geleden verlies tot een bedrag van f.6000.-, zijnde een gedeelte van de koopprijs der garens en tot een bedrag van f.3000.-, zijnde de opgelegde boete, tot een verlies van appellante werd gemaakt;

dat de Inspecteur van oordeel is, dat deze posten in de boeken van appellante niet behoren voor te komen, omdat hij de garentransactie als een privé-aangelegenheid van X beschouwt;

dat appellante het tegendeel heeft betoogd en daartoe heeft aangevoerd, dat de garens waren bestemd voor de naaigarenfabricage, dat ze opgeslagen waren in een kelder onder de fabriek van appellante en dat de transactie niet in de boeken van appellante kon worden verwerkt omdat het een ongeoorloofde transactie was;

dat het bewijs, dat deze door X verrichte transactie, die aanvankelijk niet doch later, nadat het verlies geleden was wel in de boeken van appellante verwerkt werd, een transactie was van appellante en niet van X persoonlijk, in beginsel in de eerste plaats rust op appellante;

dat hierbij in aanmerking is te nemen, dat door de Inspecteur is gesteld en door de gemachtigde van appellante ter zitting van de Raad niet is weersproken, dat X zowel in de tijd, toen hij nog mededirecteur was van de N.V. Weverij XB alsook later herhaaldelijk privé-rekening zaken deed buiten de N.V. om;

dat door de door appellante aangevoerde argumenten niet is aangetoond, dat de onderhavige transactie appellante aanging en niet een aangelegenheid voor rekening van X was, daar het geenszins uitgesloten is, dat een directeur van een N.V., die wel meer zaken voor eigen rekening doet, een partij garens voor eigen rekening koopt om daarop, op welke wijze dan ook, winst te maken;

dat daarin geen verandering wordt gebracht door de omstandigheid, dat de meest geschikte plaats om die garens te verbergen was een onder de fabriek gelegen kelder, waartoe X als directeur van appellante toegang had;

dat het ongeoorloofde karakter van de transactie evenmin uitsluit, dat zij geschiedde voor rekening van X persoonlijk;

dat een en ander leidt tot de conclusie, dat de Inspecteur terecht geweigerd heeft aan te nemen, dat de transactie en het daaruit geleden verlies kwamen voor rekening van appellante;

dat hetzelfde geldt voor de boete, die ter zake van deze transactie aan X is opgelegd;

dat de Inspecteur voorts de aangegeven winst van appellante heeft verhoogd met een bedrag van f.8325.- als ontvangen en niet geboekt spoelloon, hetgeen derhalve als een onttrekking werd aangemerkt;

dat vaststaat, dat in 1944 op de machines van appellante voor bovengenoemde C garens zijn gespoeld tegen een spoelloon van f.8325.-, welk bedrag wel is ontvangen doch niet in de boeken van appellante is verantwoord;

dat X dit bedrag heeft aangewend mede voor de financiering van de vorenbedoelde garentransactie;

dat appellante niet ontkent, dat dit bedrag als een ontvangst van haar behoort te worden aangemerkt, zijnde het spoelen van de garens geschied op de machines van appellante, terwijl haar standpunt dat de bovenbedoelde garentransactie uitsluitend haarzelve aanging onvermijdelijk medebrengt, dat het bedrag van f.8325.- een ontvangst is, die in haar boeken behoorde te worden verantwoord;

dat mitsdien de verhoging van de aangegeven winst met dit bedrag eveneens terecht is geschied;"

Overwegende dat de Raad van Beroep, na ook de verder door belanghebbende te berde gebrachte grieven te hebben onderzocht, de beschikking van den Inspecteur, waarvan beroep, heeft gehandhaafd;

Overwegende dat belanghebbende als middelen van cassatie stelt:

1e. Schending of verkeerde toepassing van artikel 16 der wet van 19 December 1914 (Staatsblad no.564);

2e. Schending of verkeerde toepassing van het 3e lid van artikel 16 van het Besluit op de Winstbelasting 1940, van kracht verklaard in het 2e lid van artikel 32 van het Besluit op de Vennootschapsbelasting 1942, een en ander omdat de Raad van Beroep, niettegenstaande het feit, dat door belanghebbende is voldaan aan de bepalingen van artikel 29 van het Besluit op de Vennootschapsbelasting 1942 en artikel 25 van het Besluit op de Winstbelasting 1940 de bewijslast, dat een in de boeken der N.V. voorkomende transactie, waarvan de resultaten in de aangifte waren begrepen, een transactie van belanghebbende was, ten onrechte gelegd heeft op belanghebbende;

Overwegende dienaangaande:

dat uit de bepaling van artikel 16 van het Besluit op de Winstbelasting 1940, zoals deze bepaling voor de vennootschapsbelasting geldt, wel volgt, dat indien aan zekere den bestuurders van belastingplichtige vennootschappen opgelegde verplichtingen niet is voldaan, de Inspecteur in geen geval kan worden gehouden tot het aantonen van de juistheid van den aanslag, doch niet, dat, zo aan bedoelde

verplichtingen wel is voldaan, de Inspecteur steeds de gegrondheid van den aanslag zal hebben waar te maken, voor zover deze door den belastingplichtige is betwist; dat buiten de gevallen, waarin een éézijdige bewijsregeling, als vervat in voormeld artikel 16, moet worden toegepast, de Raad van Beroep den bewijslast naar redelijkheid moet verdelen;

dat, nu belanghebbende er aanspraak op maakt, dat in mindering van haar winst zal worden gebracht een zeker verlies, dat zij beweert te hebben geleden, doch dat volgens den Inspecteur niet haar, doch haren directeur in privé betreft, redelijkerwijs van belanghebbende kan worden geveegd, dat zij aannemelijk maakt dat bedoeld verlies inderdaad haar aangaat;

dat aan ook de Raad van Beroep door te beslissen, dat in beginsel in de eerste plaats op belanghebbende de bewijslast rust, dat de garentransactie, waarop het verlies is geleden, een transactie was van haar en niet van haren directeur persoonlijk, een juiste beslissing heeft gegeven, waardoor geen der in de cassatiemiddelen vermelde wettelijke bepalingen is geschonden of verkeerd toegepast;

dat die middelen derhalve niet tot cassatie kunnen leiden;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heren van den Dries, Vice-President, Nypels, Sinninghe Damsté, Dubois en van Rijn van Alkemade, Raden, en door voornoemden Vice-President uitgesproken ter Raadkamer van den Vijftienden Maart 1900 Vijftig, in tegenwoordigheid van den Substituut-Griffier Reijers.

Reijers

Van den Dries